

THE CIVIL WAR AND ABRAHAM LINCOLN

Adina Maria PAICU

Lect.univ.dr.

Universitatea „Constantin Brancusi”, Tg-Jiu, Romania

paicu.adina@gmail.com

ABSTRACT

“A CIVIL WAR IS A BATTLE BETWEEN THE SAME CITIZENS IN A COUNTRY. THE AMERICAN CIVIL WAR WAS FOUGHT FROM 1861 TO 1865 TO DETERMINE THE INDEPENDENCE FOR THE CONFEDERACY OR THE SURVIVAL OF THE UNION. BY THE TIME ABRAHAM LINCOLN WAS ELECTED PRESIDENT IN 1861, IN THE MIST OF 34 STATES, THE CONSTANT DISAGREEMENT CAUSED SEVEN SOUTHERN SLAVE STATES TO THEIR INDEPENDENCE FROM THE UNITED STATES AND FORMED THE CONFEDERATE STATES OF AMERICA. THE CONFEDERACY, GENERALLY KNOWN AS THE SOUTH, GREW TO INCLUDE ELEVEN STATES. THE STATES THAT REMAINED DEVOTED TO THE US WERE KNOWN AS THE UNION OR THE NORTH. THE NUMBER ONE QUESTION THAT IS NEVER COMPLETELY UNDERSTOOD ABOUT THE CIVIL WAR IS WHAT CAUSED THE WAR. THERE WERE MULTIPLE EVENTS THAT LED TO THE GROUNDBREAKING, BLOODY, AND POLITICAL WAR. IN THE 19TH CENTURY THERE WAS A POPULAR DOCTRINE OR BELIEF THAT THE WESTWARD EXPANSION OF THE UNITED STATES NOT ONLY COULD HAPPEN, BUT THAT IT WAS DESTINED TO STRETCH FROM COAST TO COAST.”[1]

THIS PAPER IS DEVIDED INTO TWO MAJOR PARTS CLOSELY CONNECTED.

THE FIRST PART PRESENTS THE AMERICAN CIVIL WAR AND INTENDS TO ANSWER THE FOLLOWING QUESTIONS:

- 1. WHAT WERE THE REASONS BEHIND THE AMERICAN CIVIL WAR?*
- 2. WHICH WERE THE MAIN FIGURES, AND BATTLES OF THE AMERICAN CIVIL WAR?*
- 3. WHICH WERE THE CONSEQUENCES OF THE AMERICAN CIVIL WAR?*

THE SECOND PART OF THE PAPER PRESENTS AN EMBLEMATIC FIGURE OF THE AMERICAN SOCIETY: THE PRESIDENT ABRAHAM LINCOLN. HERE ARE PRESENTED HIS LIFE, POLITICAL ACTIVITY, ASSASINATION AND HIS ROLE IN THE AMERICAN CIVIL WAR.

THE CONCLUSIONS ROUND THIS PRESENTATION.

KEY WORDS: AMERICAN CIVIL WAR, NORTH AND SOUTH, CONFEDERACY, UNION, ABRAHAM LINCOLN

RAZBOIUL DE SECESIUNE – CAUZE SI EFECTE

<https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/adevaratele-cauze-ale-razboiului-american-de-secesiune>

“Din multe puncte de vedere, Războiul Civil American (1861-1865) a reprezentat un precursor al Primului Război Mondial. Conflictul a fost unul dintre primele războaie industriale, căile ferate, telegraful și armele produse în serie fiind folosite pe scară largă. Deși Nordul a beneficiat de la început de o covârșitoare superioritate economică și industrială, victoria a fost obținută după patru ani de lupte sângeroase. Denumit și „Războiul de secesiune” (în engleză „War of Secession”) sau „Războiul dintre state” („War Between the States”), conflictul armat provocat de secesiunea statelor din Sud (Mississippi, Carolina de Sud, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Arkansas, Tennessee și Carolina de Nord) a reprezentat punctul culminant al fricțiunilor cu privire la tema sclaviei, care au divizat societatea americană în prima jumătate a secolului al XIX-lea.”[2]

“Între economia Estului industrial și aceea a vestului agricol începe să se contureze o solidaritate de interese; obiceiurile și viața spirituală încep să se armonizeze. În același timp și aproape în același ritm, Nordul se îndepărtează de Sud, legăturile dintre ele slabesc, divergențele se accentuează. Independența Statelor Unite s-a întemeiat pe asocierea coloniilor din Nord și din Sud. De atunci soliditatea Uniunii s-a bazat pe guvernarea în comun a celor din Boston și din Virginia. Începând din 1830, însă, această armonie fundamentală va fi pusă progresiv în discuție de o serie de cauze conjuncturale.

Este, mai întâi, vorba de dezvoltare economică a Uniunii care creează o diferență din ce în ce mai accentuată între Nord și Sud. Nord-Estul se industrializează, Sudul rămâne exclusiv agricol. Dar, în loc ca această deosebire să le facă să devină complementare, dimpotrivă, le va pune intereselor lor în contradicție. Industria Nord-Estului, în principal textilă, cu accesorii mecanice, a luat avânt în urma celui de-al Doilea Război de Independență care a întrerupt fluxul comercial obișnuit, privând brusc piața americană de produse britanice. Odată pacea restabilită, la cererea proprietarilor de manufacturi, incapabili să lupte împotriva concurenței europene, Congresul prelungeste această izolare artificială prin aplicarea unor taxe vamale, mari periodic. La apăsura acestor bariere financiare, industria Noii Anglii detine monopolul pe piața națională.

Interesul Sudului va fi exact contrariu, o dată cu extinderea cultivării bumbacului care, încetul cu încetul, va înlocui celelalte culturi; mai ales după inventarea mașinii de

egrenat (1973), bumbacul invadeaza toate plantatiile, domina economia. In Sud totul ii va fi, de acum inainte, subordonat. Acesta monocultura il face sa se orienteze spre exterior, fata de care devine dependent in cel mai inalt grad. Plantatorii isi vand cea mai mare parte a recoltelor manufacturilor din Lancashire; in acelasi timp, se aprovizioneaza din Anglia. De multe ori sunt implicati in viata economica de aici prin clauze financiare. Avand putine lichiditati, ei isi vand recolta in avans si traiesc din conturile acordate de bancile britanice. Cu gusturi rafinate, inclinati spre lux, cu care sunt invatati din nastere, prefer articolele europene a caror calitate este de regula superioara produselor americane. In tot cazul, interesul lor este sa mentina concurenta dintre piata europeana si cea americana. Au, deci, toate motivele sa nu renunte la liberal schimb si sa turbeze de furie atunci cand vad cum Congresul se inclina in fata cererilor manufacturierilor din Nord-Est.

Disputa in privinta anularii

Conflictul provocat de taxele vamale ia o asemenea amploare, incat este transpus in plan constitutional si, la un moment dat, tulbura unitatea statala. In Sud incep sa apara o serie de oameni politici ca isi pun in modul cel mai serios intrebarea daca un stat, sfasiat intre interesele sale vitale si legislatia federala, nu ar avea dreptul sa declare nule acele reglementari care ii pun in pericol existent. Calhoun lanseaza *teoria anularii*, iar Carolina de Sud, pe care o regasim mereu in frunte de cate ori este vorba de a apara interesele statelor, se aliaza imediat acestui mod de gandire. Vechea controversa asupra drepturilor cuvenite statului federal si statelor, dintre federalisti si republicani, reizbucneste cu violenta. Calhoun si Carolina de Sud nu-si gasisera, insa, interlocutorul potrivit. Presedinte era Jackson, care se arata ferm hotarat sa uzeze de toate mijloacele pentru a aduce ordine statului dezident. In mod paradoxal, omul caruia ii revenea sarcina de a face autoritatea Guvernului sa fie respectata este mostenitorul spiritual al acestor republicani atat de atasati drepturilor statelor. Fermitatea sa se va dovedi eficace. Carolina nu a reusit sa atraga si celalate state de partea sa; cei din Sud nu doreau o ruptura. [...]

Punerea in discutie a sclaviei

Dupa aceea, obiectul dezacordului se schimba; din economic, devine social: nu mai este regimul vamal, ci sclavia. Statele Unite nu aveau nici o responsabilitate in ceea ce priveste originea acesteia, ci doar in mentinerea ei. Era o mostenire a dominatiei britanice, a perioadei coloniale; noua carmuire o preluase impreuna cu tot restul, sub beneficiu de inventar. Problema abolirii sclaviei fusese adusa in discutie in 1787, dar membrii Adunarii Constituante au considerat ca nu erau in drept sa decida in aceasta privinta, sclavia fiind o forma de proprietate. Au socotit mai intelept sa lase timpul sa hotarasca in locul lor, contand pe faptul ca sclavia va disparea treptat. S-au gandit ca interzicerea negotului cu sclavi, amanata peste douazeci de ani, avea sa fie suficienta; raul avea sa fie starpit de la radacina. In aceasta privinta, optimismul acestor legiuitori, increzatori in progresul spiritual, avea sa fie contrazis de realitate. Departe de a se stinge de la sine, sclavia, in ciuda intrarii in vigoare a *Legii interzicerii negotului cu sclavi* (1807), avea sa cunoasca o dezvoltare surprinzatoare. Exploatarea sclavilor se dovedea o afacere mai prospera ca oricand. Doar ca acestia nu mai erau importati, ci proveneau din valorificarea resurselor locale. Raspunzator era, si de data aceasta, tot bumbacul, a carui cultivare pe suprafete din ce in ce mai mari cerea o mana de lucru docila, din ce in ce mai numeroasa. Nimeni nu credea ca munca pe plantatiile de bumbac, in special recoltarea atat de dificila, pe o caldura umeda, ar fi putut fi asigurata de albi. Pe marile plantatii cetele de sclavi, manate cu asprime de sefii de echipa, incepeau sa-i inlocuiasca pe cei cativa negri care faceau parte din familie. Dezvoltandu-se, sclavia devenea

din ce în ce mai inumană. În același timp, necesitatea să îi dea o aparentă justificare, făcând din ea cheia de boltă a întregii economii din Sud și, de asemenea, a ordinii sociale. De acum înainte, plantația nu se mai putea lipsi de sclavi. Abrogarea să ar fi dus la fărâmițarea proprietății, la ruinarea plantatorilor, la prăbușirea acestei societăți care, în ochii celor din Sud, prezerva valorile unei civilizații superioare decât cea a yankeilor.

Farmecul acestei societăți elegante, ospitaliere, cultivate depindea de menținerea sclaviei. Așa că, prin tot ceea ce le era scump – amintiri din copilărie, tradiții familiale, obiceiuri sociale, oamenii de acolo erau strâns legați de sclavie. Menținerea sa era, de asemenea, garanția libertăților, dovada că își puteau conserva instituțiile specifice. În mod paradoxal, pierderea definitivă a libertății negrilor devenea simbolul libertății în Sud.

Campania abolitionista

În Nord, conștiința politică începe să fie frământată de starea de lucruri care așternea o pată asupra reputației Uniunii și contrazicea principiile fundamentale ale Constituției. Deja, de multă vreme, civa precursori, *quakerii* în special, susțineau o campanie pentru abolirea sclaviei. La început sunt doar niște glasuri izolate, generoase și exaltate care denunță fără crutare cruzimea sclaviei: Garrison, Lovejoy. De multe ori sunt foarte rău văzuți de concetățeni, iar unii dintre ei, își pierd viața în încăierările de pe străzi. Încetul cu încetul, ideile lor încep să atragă tot mai mult opinia publică; bisericile intervin. Mișcarea se infiltrează mai ales în acel curent filantropic și umanitar care străbate societatea americană și cristalizează în folosul sau aspirațiile profund idealiste, mereu prezente în stare latentă în sufletul acestui popor. Aceasta problema, considerată multă vreme minoră – era afacerea statelor din Sud – le eclipsează încetul cu încetul pe toate celelalte, până când ajunge să acapareze interesul întregii națiuni. Pornind de la publicarea celebrului roman al doamnei Beecher-Stowe, *Coliba unchiului Tom* (1852), care cunoaște un succes fulgurator, atât în Statele Unite, cât și în străinătate, nici un american nu mai poate rămâne în afara polemicii dintre apărătorii sclaviei și partizanii abolirii sale. Sunt aruncate în luptă argumente de orice natură; considerațiile generale și datele de circumstanță se amestecă într-o avalanșă amestecată. Inițiativa aparține abolitioniștilor; ei sunt plasați în poziția favorabilă pentru a sublinia caracterul fundamental nedrept și inuman al unei instituții care înjosește ființa umană, coborând-o la rangul de obiect, vinde oamenii la mezin, nesocoteste sfântul legământ al căsătoriei, desparte soții de neveste și copii de părinți, fiind în continuare atare la dezmat. Cu raul nu se poate trata: sclavia trebuie abolită, iar proliferarea sclavilor interzisă, pentru aceleași motive pentru care a fost stăruit și negocul lor. Simple poziții teoretice, cuvinte frumoase, dar fără nici un suport practic, ripostează antiabolitioniștii care se camuflează în spatele imperativului economic. Nu era un lucru dovedit faptul că randamentul mâinii de lucru aservite, motivează abolitioniștii. În ultima instanță, argumentul suprem al susținătorilor sclaviei se sprijină pe dreptul statelor de a se pronunța liber asupra unei probleme care le privește doar pe ele și se referă la interesele lor superioare. Un argument periculos, căci deplasează controversa pe teren constituțional și pune în discuție însuși fundamentul Uniunii; un argument cu două tăisuri, căci se poate întoarce foarte bine împotriva Sudului, dacă se va dovedi că sclavia compromite libertatea sau interesele Nordului.

Vestul devine miza unei competiții îndârjite

Or, chiar așa stau lucrurile. Poate că, într-o țară stabilă, cu frontierele definite de multă vreme, cu o dezvoltare lentă și regulată, dezbaterile s-ar fi putut menține la un nivel strict teoretic. Nordul și Sudul ar fi putut cădea de acord, ajungând la un compromis. Însa dinamismul Statelor Unite, în special expansiunea lor teritorială și avantajul lor economic, asează

chestiunea sclaviei chiar in inima vietii politice, deregland periodic echilibrul fragil, provizoriu, stabilit cu mare greutate, pe baza unor concesiuni din partea ambelor parti, intre statele libere si statele cu sclavi. Nordul si Sudul se avanta intr-o lupta apriga pentru cucerirea Vestului. Sudul are nevoie de aceste noi pamanturi pentru a largi granitele imparatiei bumbacului a carui cultivare sleieste solul; colonizeaza Arkansas, urca spre Missouri. Dar pamantul nu inseamna nimic pentru Sud, fara posibilitatea de a-l cultiva, folosindu-se munca sclavilor. Iata-l, deci, incercand sa convinga noile state sa adopte niste constitutii in care sclavia sa fie admisa. Este, atunci, randul Nordului sa se teama pentru institutiile sale. Introducerea sclaviei in noile state inseamna ca, in scurta vreme, sa se ajunga la evictiunea fermierilor liberi. Cele doua grupuri de state se angajeaza intr-o cursa contra cronometru a carei miza este asigurarea majoritatii in Senat, unde fiecare stat, vechi sau nou, dispune de doua locuri. Pentru ambele tabere este in joc insasi existenta lor, modul de viata, o forma de civilizatie. Este, de asemenea, vorba de conservarea si de viitorul Uniunii. Sudul lupta cu ultimele picaturi de energie, cu acea disperare a statelor care se simt dinainte condamnate, prin forta lucrurilor. Anglia, inca din 1833, a suprimat sclavia pe teritoriul coloniilor sale, iar Franta a facut acelasi lucru in 1848. Sclavia dadea inapoi pretutindeni pe suprafata globului. In Rusia se studia posibilitatea abolirii sclaviei.

Alegerea lui Lincoln

In aceste conditii, alegerile care trebuie sa il desemneze pe succesorul presedintelui Buchanan, ales in 1856 cu sprijinul Sudului, capata o importanta capitala. Multimea de candidaturi atesta exceptionala gravitate a situatiei si profundele diviziuni din interiorul partidelor. Sistemul traditional nu mai functioneaza; patru candidati, in locul celor doi concurenti traditionali, solicita acum sufragiile alegatorilor. Intrucat Conventia Democrată nu mai reuseste sa se puna de acord, democratii din Sud care cer o legislatie care sa protejeze sclavia, il sustin pe Breckinridge; cei din Nord il sustin pe senatorul Douglas, din Illinois, inspiratorul compromisului Kansas-Nebraska, care vrea sa menajeze Sudul. Aceasta divizare a democratilor va face jocul adversarilor lor. Candidatul tanarului Partid Republican este un avocat din Illinois, Abraham Lincoln, pe care o apriga campanie electorala impotriva senatorului Douglas (1858) l-a facut celebru; a fost invins, dar controversa a contribuit substantial la clarificarea pozitiiilor. Conventia Republicană nu putea face o alegere mai buna. In afara calitatilor personale, a aerului sau sincer, a fortei sale de persuasiune, alegatorii din Vest se recunosteau in el. Un al patrulea candidat, Bell, se inscrisese in competitie.

Secesiunea

Niciunul dintre candidati nu a obtinut majoritatea absoluta, dar Lincoln se afla in frunte, cu 40% din voturi. Cei doi democrati, Douglas si Breckinridge, aveau amandoi laolalta, cu 375.000 mai multe ca el, dar diviziunea Partidului Democrat deschidea usa Casei Albe candidatului republican. In afara de reinnoirea personalului politic, alegerea lui Lincoln urma sa aiba cele mai grave consecinte. Fara ca macar sa astepte ca presedintele sa-si preia efectiv prerogativele si sa-si precizeze intentiile, Carolina de Sud, mereu in avangarda desidentei, fie ca era vorba de Jackson sau de Lincoln, considerand ca Nordul a ales un om ostil sclaviei, ia initiativa de a iesi din Uniune (20 decembrie 1860); mai multe state din Sud ii urmeaza exemplul. La inceputul lui februarie 1861, delegatii a sapte state, reuniti la Montgomery, in Alabama, constituie o noua unitate politica, Statele Confederate, si aleg un presedinte, Jefferson Davis. Patru alte state, dupa ce ezita intre a fi loiale Uniunii si a fi solidare cu Sudul, li se alatura. Chestiunea sclaviei este de acum depasita. Este in joc dreptul unui stat de a iesi din Uniune, de a-si recapata libertatea. Lincoln este categoric; inca din primul sau

discurs, adresat națiunii americane în calitate de preedinte, contesta în mod absolut statelor secesioniste dreptul de a încalca unilateral pactul federal. Secesiunea nu înseamnă încă război. Gardizoanele federale din Sud se abțin de la orice provocare. Inițiativa vine și de această dată din Sud. În zorii zilei de 12 aprilie 1861, artileria sudistilor deschide focul asupra fortăreței federale care apăra intrarea în portul Charleston, Fort Sumter. Începe războiul, acela pe care îl numim Războiul de Secesiune, unul dintre cele mai atroce războaie civile pe care le-a cunoscut istoria și, de asemenea, unul dintre cele mai lungi: va dura, fără trei zile, patru ani buni – de la asaltul de la Fort Sumter (12 aprilie 1861), până la capitularea de la Appomatox (9 aprilie 1865).

Războiul de Secesiune ocupă un loc extrem de important în istoria Statelor Unite. Linia de demarcație pe care o trasează o desparte în două părți aproape egale: a cel puțin un număr de ani separanumire alui Washington în funcția de comandant șef, de atacul de la Fort Sumter, ca și capitularea generalului Lee, de președinția lui Eisenhower. Importantă nu constă doar în faptul că reprezintă un reper. Războiul de Secesiune împarte efectiv istoria americană în două epoci: pune capăt unei ere și deschide o altă care va dura cel puțin până la marea criză din 1929, dacă nu cumva se prelungește și dincolo de aceasta (cel puțin sub anumite aspecte). Chiar și astăzi continuă să agite spiritele. Ea ocupă în spațiul conștiinței naționale un loc superior chiar episoadelor luptei pentru independență, fiind comparabilă, doar în ceea ce privește însemnătatea, cu ceea ce reprezintă Revoluția din 1789 pentru opinia publică franceză. Tot așa cum revoluția noastră continuă să fie un subiect de dispută, lupta dintre Nord și Sud nu încetează să fie un motiv de discordie. Sudul evocă plin de nostalgie imaginile splendorii sale apuse. O dată cu trecerea timpului, legenda ia locul adevărului istoric, perioada exercitând asupra celor tentați să o evoce – asupra scriitorilor, a istoricilor chiar – o fascinație misterioasă.

Nord contra Sud

La declansarea conflictului, forțele care urmează să se confrunte nu par catusi de puțin egale. Douăzeci și trei de state (curând 25, o dată cu constituirea Virginiei occidentale și cu admiterea Kansas-ului) sunt credincioase Uniunii, iar 11 s-au rupt de ea. 22 de milioane de oameni din Nord împotriva a 9 din Sud, fără a mai pune la socoteală cele 3 milioane și jumătate de sclavi negrii a căror prezență inspiră tema izbucnirii unei revolte. Dacă extindem comparația în planul resurselor și al structurii sociale, situația este încă și mai dezavantajoasă pentru cei din Sud. Nordul are de partea lui o economie evoluată, toate marile centre industriale, porturile cele mai active, rețeaua feroviara cea mai întinsă, sistemul bancar cel mai perfecționat, resurse financiare considerabile. Și, mai ales, are posibilitatea de a institui o blocadă asupra țărmurilor sudice. Superioritatea numerică și organizarea superioară anunță victoria Nordului. Totuși, Sudul va amana cu patru ani ora deznodământului final; anumite trasături psihologice și politice reușesc să anuleze temporar efectul factorilor strategici și economici. Sudul a luat inițiativa rupturii, o va lua și pe aceea a operațiunilor militare. Sudistii au într-o măsură mult mai mare decât nordistii sentimentul că lupta pentru înșasi existența lor și această convingere le transmite o energie salvatică. Certurile dintre partide paraliză Nordul. Sudul anagajază în conflict, mai devreme decât Nordul, totalitatea forțelor sale; în 1862 declară serviciu medical obligatoriu. Nordul, de-abia în 1863. În Nord, înrolarea comportă numeroase scutiri; Sudul mobilizează toți bărbații disponibili, tineri și bătrâni. Între altele, Sudul este pregătit mai bine decât Nordul să susțină un război; o societate rurală, de structură aristocratică, se transformă mai lesne într-o societate militară decât o societate urbană, industrială și democratică. Obisnuiți să trăiască în aer liber, deprinși cu lungile plimbări calare, acești bărbați din sud sunt în mod firesc niște soldați excelenți, iar

ofiterii sunt mult superiori celor din Nord. Dar, cu vremea, aceste calitati nu pot suplini inferioritatea numerica; sudisti lupta unul contra trei sau patru. Din an in an, Nordul isi strange randurile in jurul presedintelui, se intareste, arunca in lupta efective din ce in ce mai considerabile. In momentul incare dezechilibrul va deveni flagrant, razboiul va fi castigat.

Prin durata, prin amploarea sa, Razboiul de Secesiune anunta razboaiele din secolul al XX-lea; este deja un razboi total, in care adversarii angajaza toate fortele. Efectivele alinate sunt considerabile – 2 milioane de oameni pentru Nord, intre 700.000 si 1 milion pentru Sud – a caror echipare, aprovizionare cu alimente si munitii pune probleme delicate Statului Major si Guvernului si mobilizeaza toate resursele economiei. Conducerea operatiilor, de asemenea, te duce deja cu gandul la Primul Razboi Mondial; lupte in camp deschis, organizarea terenului, transee, asalturi furioase si prelungite cu rezultate care, aparent, nu justifica pierderile (lupta de la Richmond tine sapte zile, batalia de la Gettysburg dureaza trei) atacuri cu artilerie intense, pierderi mari (peste 600.000 de morti); utilizarea, pentru prima data, pe mare a vaselor blindate. Este, in sfarsit, si un razboi al inzestrarii armatelor; Nordul striveste Sudul sub greutatea si cantitatea armamentului sau. Timp de mai multe luni, operatiile treneaza; nici una dintre cele doua tabere nu reuseste sa obtina un avantaj decisiv. Cele doua capitale, Washington si Richmond, se aflau la doua sute de kilometri una de cealalta, pe acea campie joasa dintre Atlantic si Muntii Alegani, iar linia frontului trecea printre ele. Nici una dintre armate nu reuseste sa puna stapanire pe capitala inamica. Rolul hotarator revine Vestului. Din punct de vedere politic, Sudul era virtual condamnat inca din momentul in care nu a reusit sa atraga Vestul de partea lui. Din punct de vedere strategic, trupele Uniunii ocupa, treptat, intreaga vale a fluviului Mississippi, de la Vicksburg, puternicul oras fortificat din sudist, pana la New Orleans. In 1864, armata din Vest, sub comanda lui Sherman, o porneste spre sud-est si apoi spre est – o mutare inteleapta, in spatele liniei frontului. Armata lui Sherman ocupa Atlanta, blocheaza principalele cai de acces din Sud si ajunge pana in Savannah. Sunt ultimele saptamani de agonie a Sudului. Lee preda orasul Richmond si capitularea sa, din 9 aprilie 1865, marcheaza ultimul act al rezistentei militare a Sudului, dar nu si sfarsitul rezistentei sale psihologice. Si astazi Sudul supune infrangerea sa judecatii istoriei, prin marturia scriitorilor sai.” (Rémond 1999) [3]

Batalia de la Gettysburg

„**Bătălia de la Gettysburg** a fost o bătălie purtată pe teritoriul statului Pennsylvania, în nord-estul Statelor Unite ale Americii, făcând parte din Războiului Civil American. Bătălia a avut loc în intervalul 1 iulie - 3 iulie 1863, combatanții și comandanții fiind Statele Unite ale Americii (George Gordon Meade) și Statele Confederate ale Americii (Robert Edward Lee). Bătălia s-a încheiat cu victoria Statelor Unite ale Americii.

Bătălia de la Gettysburg, din Pennsylvania, a fost cea mai mare bătălie din Războiul Civil American, precum și cea mai mare bătălie purtată vreodată în America de Nord, care a implicat aproximativ 85000 oameni în armata Uniunii de pe Potomac, la conducerea generalului-maior, George Gordon Meade și aproximativ 75.000 militari în Armata Confederației din Virginia de Nord, comandată de generalul Robert Edward Lee. Victimele la Gettysburg au totalizat 23,049 militari pentru Uniune (3155 morți, răniți 14529, 5365 dispăruți). Pierderile confederate au fost de 28063 militari (3903 morți, răniți, dispăruți și 5425), mai mult de o treime din armata lui Lee.

Aceste pierderi în mare parte de neînlocuit a armatei Sudului, combinate cu predarea Confederației la Vicksburg, Mississippi, pe 4 iulie, a marcat ceea ce este în general considerată ca un punct de cotitură în Războiul Civil, deși conflictul va continua pentru încă

doi ani și mai multe lupte importante: Chickamauga, Tribunalul Spotsylvania, Mononacy, Nashville, etc.” [4]

Abraham Lincoln

“**Abraham Lincoln** (February 12, 1809 – April 15, 1865) was an American statesman and lawyer who served as the 16th president of the United States from 1861 until his assassination in April 1865. Lincoln led the nation through the American Civil War, its bloodiest war and its greatest moral, „constitutional”[5][M.R.O.Curelar, D.J.E-R, 2011, p.75], and political crisis. He preserved the Union, abolished slavery, strengthened the federal government, and modernized the U.S. economy.

Born in Kentucky, Lincoln grew up on the frontier in a poor family. Self-educated, he became a lawyer, Whig Party leader, Illinois state legislator and Congressman. In 1849, he left government to resume his law practice, but angered by the success of Democrats in opening the prairie lands to slavery, reentered politics in 1854. He became a leader in the new Republican Party and gained national attention in 1858 for debating national Democratic leader Stephen A. Douglas in the 1858 Illinois Senate campaign. He then ran for President in 1860, sweeping the North and winning. Southern pro-slavery elements took his win as proof that the North was rejecting the constitutional rights of Southern states to practice slavery. They began the process of seceding from the union. To secure its independence, the new Confederate States of America fired on Fort Sumter, one of the few U.S. forts in the South. Lincoln called up volunteers and militia to suppress the rebellion and restore the Union.

As the leader of the moderate faction of the Republican Party, Lincoln confronted Radical Republicans, who demanded harsher treatment of the South; War Democrats, who rallied a large faction of former opponents into his camp; anti-war Democrats (called Copperheads), who despised him; and irreconcilable secessionists, who plotted his assassination. Lincoln fought the factions by pitting them against each other, by carefully distributing political patronage, and by appealing to the American people. His Gettysburg Address became an iconic call for nationalism, republicanism, equal rights, liberty, and democracy. He suspended *habeas corpus*, and he averted British intervention by defusing the Trent Affair. Lincoln closely supervised the war effort, including the selection of generals and the naval blockade that shut down the South's trade. As the war progressed, he maneuvered to end slavery, issuing the Emancipation Proclamation of 1863; ordering the Army to protect escaped slaves, encouraging border states to outlaw slavery, and pushing through Congress the Thirteenth Amendment to the United States Constitution, which outlawed slavery across the country.

Lincoln managed his own re-election campaign. He sought to reconcile his damaged nation by avoiding retribution against the secessionists. A few days after the Battle of Appomattox Court House, he was shot by John Wilkes Booth, an actor and Confederate sympathizer, on April 14, 1865, and died the following day. Abraham Lincoln is remembered as the United States' martyr hero. He is consistently ranked both by scholars and the public as among the greatest U.S. presidents. [6]”

CONCLUZII

“Războiul, care este conflagrația cu cele mai multe victime din istoria Statelor Unite, s-a soldat cu moartea a peste 620.000 de soldați, a unui număr de peste 325.000 de combatanți dați dispăruți și al unui număr nedeterminat de civili, a pus capăt sclaviei în

Statele Unite, a restaurat Uniunea și a întărit rolul guvernului federal în cadrul acesteia. Aspectele sociale, politice, economice și rasiale ale războiului au marcat perioada de reconstrucție care a durat până în 1877 și au continuat să se manifeste și de-a lungul secolului al XX-lea. [7] ”

BIBLIOGRAFIE

<https://www.bartleby.com/essay/The-War-Of-The-American-Civil-War-FKJSJL9CFL95>

https://adevarul.ro/cultura/istorie/razboiul-civil-american-razboi-totala-1_5371f8260d133766a89ce5e6/index.html

https://ro.wikipedia.org/wiki/B%C4%83t%C4%83lia_de_la_Gettysburg

https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_Civil_American

https://en.wikipedia.org/wiki/Abraham_Lincoln

Réné Rémond [*Istoria Statelor Unite ale Americii, Corint, Bucuresti, 1999*]

[5]Mirabela Rely Odette Curelar, *Dicționar juridic Englez-Român*, Editura Academica Brâncuși, Târgu-Jiu, 2011, p.75.